

Arrest

nr. 238 925 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volks-
gezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X X, samen met haar echtgenoot X, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer S.N., tweede verzoeker, dient op 27 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 4 november 2016 wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als gevolg daarvan werd hem een verblijfsrecht van beperkte duur toegekend en werd hem op 12 december 2016 een A-kaart afgeleverd, geldig tot 4 november 2019.

1.2. Verzoekster en de twee minderjarige verzoekers dienen op 20 juli 2017 bij de Belgische ambassade in Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met tweede verzoeker.

1.3. Op 17 april 2018 neemt de verwerende partij voor verzoekster en haar minderjarige kinderen beslissingen waarbij de afgifte van de gevraagde visa wordt geweigerd. Dit zijn de drie bestreden beslissingen, waarvan de motieven gelijklopend luiden als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door mevrouw [S.Z.] [...] en de kinderen [S.] [...] en [A.] [...] teneinde hun echtgenoot/vader de heer [S.N.] [...] in België te vervoegen.

Overwegende dat uit het administratieve dossier blijkt dat de te vervoegen persoon, [S.N.], op 29/10/2017 werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Lantin, waar hij tot op de dag van vandaag nog steeds verblijft.

Overwegende dat hierdoor niet voldaan kan worden aan de noodzakelijke voorwaarde van effectieve samenwoning, zoals voorzien in art 10,1,1,4 van bovenstaande wet. Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Overwegende daarnaast dat ter staving van de huwelijksband een verklaring op eer door derden wordt voorgelegd, opgesteld op 14/10/2015 voor een huwelijk afgesloten op 25/08/2012. Dat dit document als naam van de echtgenoot, [N.] vermeldt, zonder enige verdere details zoals leeftijd of geboortedatum. Dit terwijl de te vervoegen persoon [N.] genaamd is. Dat er bijgevolg met onvoldoende zekerheid kan gesteld worden dat het hier om dezelfde persoon gaat temeer daar in het asiëldossier van [S.N.], deze laatste verklaarde gehuwd te zijn sinds 04/06/2012, hetgeen niet overeenstemt met de gegevens in het voorgelegde document.

Overwegende dat voor de kinderen een tazkira wordt voorgelegd, opgesteld op 19/09/2015, voor geboortes die plaatsvonden op 18/09/2012 en 23/10/2014.

Dat het geboortecertificaat van het kind [S.] [...], vermeldt dat het werd geboren op 13/08/2012, hetgeen niet overeenstemt met de gegevens van de tazkira.

Overwegende dat in zijn asielaanvraag [S.N.] verklaarde 2 kinderen te hebben, [S.] [...] en [A.] [...]. Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen.

Dat gelet op bovenstaande bijkomende elementen, de voorgelegde documenten evenmin weerhouden kunnen worden als bewijs van de huwelijksband en verwantschapsband.

Dat gezien de opsluiting van de te vervoegen persoon er sowieso niet voldaan kan worden aan de vereiste voorwaarde van de wet.

De visumaanvraag wordt geweigerd.”

1.4. Op 2 oktober 2018 wordt de subsidiaire beschermingsstatus van tweede verzoeker ingetrokken. Deze beslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest van 29 april 2019 met nr. 220 426.

1.5. Op 6 juni 2019 wordt het verblijfsrecht van tweede verzoeker beëindigd. Verzoeker heeft hiertegen geen beroep ingediend.

1.6. Op 21 februari 2020 dient verzoeker een nieuw beschermingsverzoek ingediend. Hierover werd nog geen beslissing genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blikken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure voor de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig zijn.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient eveneens actueel te zijn en moet dus voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

2.2. Verzoekster en de minderjarige verzoekers hebben een visumaanvraag ingediend met het oog op gezinshereniging met tweede verzoeker en dit op grond van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tweede verzoeker is dus de gezinshereniger.

Een basisvoorwaarde om op grond van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet een gezinshereniging te bewerkstelligen is dat de gezinshereniger zelf over een verblijfsrecht beschikt. Wanneer de gezinshereniger een begunstigde is van een internationale beschermingsstatus worden er geen voorwaarden verbonden aan de aard en de duur van dit verblijfsrecht.

2.3. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de gezinshereniger in casu niet langer meer een internationale beschermingsstatus geniet en eveneens niet langer meer beschikt over een verblijfsrecht. Op 2 oktober 2018 werd immers de subsidiaire beschermingsstatus van tweede verzoeker ingetrokken en deze beslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest van 29 april 2019 met nr. 220 426. Als gevolg hiervan werd op 6 juni 2019 het verblijfsrecht van tweede verzoeker beëindigd. Tegen deze beslissing diende tweede verzoeker geen beroep in.

Deze gegevens worden door de partijen niet betwist.

De vraag is dan ook of, in het licht van het hierboven gestelde, het aanvechten van de bestreden beslissingen verzoekers nog enig voordeel kan opleveren.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissingen, zal de verwerende partij in het kader van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet niet anders kunnen vaststellen dan dat de gezinshereniger niet langer beschikt over een verblijfsrecht waardoor niet is voldaan aan de voorwaarden voor een gezinshereniging.

Wanneer verzoekers' belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moeten zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van hun belang aantonen (cf. *RvS* 18 december 2012, nr. 221.810). Het komt verzoekers toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang hebben bij de nietigverklaring (*RvS* 7 januari 2015, nr. 229.752).

De raadvrouw van verzoeksters stelt ter terechtzitting dat het "*kort door de bocht*" is om verzoekers het belang bij het beroep te ontfeggen. Zij stelt dat indien hen "*in tempore [non suspecto]*" een visum zou zijn toegekend, dit achteraf niet noodzakelijkerwijze zou zijn ingetrokken als gevolg van het teloorgaan van het verblijfsrecht van hun echtgenoot/vader.

Met dit betoog gaat de raadsvrouw van verzoekers eraan voorbij dat het belang niet enkel dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep maar ook nog moet bestaan op het ogenblik van de uitspraak, in die zin dat verzoekers op dat ogenblik moeten aantonen dat zij nog een tastbaar voordeel kunnen halen uit de vernietiging van de bestreden beslissingen. De raadsvrouw van verzoekers slaagt met haar betoog, dat verwijst naar iets dat zich in het verleden zou hebben kunnen voorgedaan wat in casu niet het geval is, daar geheel niet in. Het oorspronkelijke belang van verzoekers is door het eigen persoonlijk gedrag van de gezinshereniger, de tweede verzoeker, verloren gegaan.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan verzoekers dan ook geen enkel nut opleveren.

2.4. Verzoekers stellen nog dat de verwerende partij conform artikel 12bis, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet hen een visum moet verstrekken nu de termijn zoals bepaald in artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd.

Verzoekers wijzen erop dat artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht.”*

[...]

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Voormeld artikel 12bis, § 2 betreft een omzetting van artikel 5, lid 4 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Echter, het Hof van Justitie heeft op 20 november 2019 in de zaak C-706/18 duidelijk uitgelegd dat een nationale regeling op grond waarvan de verwerende partij, indien ze binnen een termijn van negen maanden vanaf de datum van het indienen van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing heeft genomen, ambtshalve een verblijfstitel – in casu een visum – moet afgeven aan de aanvrager, zonder dat zij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven, strijdig is met voormelde richtlijn 2003/86/EG. Uit het arrest van het Hof van Justitie blijkt dat de wijze waarop de Belgische wetgever in artikel 12 bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet gebruik heeft gemaakt van zijn procedurele autonomie zoals bepaald in artikel 5, lid 4, derde alinea van de richtlijn 2003/86/EG, afbreuk doet aan de nuttige werking van het Unierecht.

De nationale rechter, die in het kader van zijn bevoegdheid is belast met de toepassing van de bepalingen van het Unierecht, is verplicht zorg te dragen voor de volle werking van het Unierecht.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het Unierecht uit te leggen en toe te passen, quod in casu, moet de rechter, zo nodig op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het Unierecht buiten toepassing laten. Deze verplichting volgt uit de voorrang en primauteit van het Unierecht (HvJ 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-397-403/01, r.o. 51 en het hierin aangehaalde arrest Mangold van 22 november 2005, C-144/04, punt 77). De rechter moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki, pt. 43).

In casu kan de Raad om nuttige werking en dus voorrang te verlenen aan het Unierecht dan ook niet anders dan artikel 12bis, § 2, in fine van de Vreemdelingenwet buiten toepassing te laten.

Immers kan er geen sprake zijn van een regeling op grond waarvan de verwerende partij, indien ze binnen een termijn van negen maanden vanaf de datum het indienen van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing heeft genomen, ambtshalve een verblijfstitel moet afgeven aan de

aanvrager, zonder dat zij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven. De verwerende partij kan geen visum of verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86/EG aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt.

Uit wat hierboven werd besproken, volgt dat verzoekers niet langer voldoen aan de gestelde voorwaarden inzake gezinshereniging nu de gezinshereniger niet meer beschikt over een verblijfsrecht. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij dit middel.

2.5. De Raad stelt derhalve vast dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoekers niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES